

Arrest

nr. 144 108 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 januari 2015 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 januari 2015 werd aan de verzoekende partij de toegang tot het Rijk geweigerd bij wijze van een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter). Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 72 § 1 tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan

De heer/ ~~mevrouw~~

(...)

Derhalve wordt betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN BESLISSING:

Art. 3, eerste lid, 2° – Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten
Art.3, eerste lid, 2° – In het bezit van een vals/nagemaakt /vervalst reisdocument
Art.3 eerste lid, 2° – Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning“

Op 9 februari 2015 werd de verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

Op diezelfde datum werd zij vrijgesteld.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan een actueel belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) betreft. Op 9 februari 2015 werd zij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter erkend als vluchteling, hetgeen door de verzoekende partij ter terechtzitting niet wordt betwist, waardoor zij bijgevolg ook werd toegelaten tot het grondgebied. Bijgevolg kan de vernietiging van de bestreden beslissing die haar de binnenkomst weigerde en tevens de terugdrijving tot gevolg zou hebben, haar geen voordeel meer opleveren.

Met haar verwijzing ter terechtzitting naar de stukken doet de verzoekende partij geen afbreuk aan het bovenstaande. Ook het feit dat de vluchtelingenstatus - alhoewel van onbepaalde duur - kan worden ingetrokken en daarom onmogelijk definitief is of eenmaal en voor altijd toegekend is, doet in casu niet ter zake, daar dit niet wegneemt dat de verzoekende partij werd toegelaten tot het grondgebied. Bovendien is het betoog dat de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken hypothetisch. Er zijn op heden geen indicaties dat de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij zou worden ingetrokken. De verzoekende partij die zich reeds op wettige wijze op het Belgisch grondgebied bevindt, kan niet meer worden teruggedreven. De in casu bestreden beslissing kan derhalve niet langer worden uitgevoerd, ook niet indien de vluchtelingenstatus zou worden ingetrokken. De verwerende partij zal immers dienen over te gaan tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, is het niet zo dat zij niet dienstig in beroep zou kunnen gaan tegen dit nieuwe bevel om reden dat er sprake zou zijn van een herhaald bevel. Het is immers vaste rechtspraak van de Raad dat er slechts sprake is van een herhaald bevel voor zover er na het eerste bevel nooit een al dan niet tijdelijk verblijfsrecht werd verleend. De rechtszekerheid vereist derhalve niet de vernietiging van de in casu bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

De exceptie van de verwerende partij wordt aangenomen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU